

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve
věci

žalobce: **Ing. V. S.**
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Wildtem, Ph.D.
sídlem Bohuslava Martinů 1038/20, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. KUKHK-
13443/DS/2022-3 DV,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 5. 5. 2022, č. j. KUKHK-13443/DS/2022-3 DV, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1. 3. 2022, sp. zn. MMHK/038704/2022/OP/Pach, zn. P/395/2020/OP/Pach, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 17 580 Kč, a to do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 8. 7. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. KUKHK-13443/DS/2022-3 DV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1. 3. 2022, sp. zn. MMHK/038704/2022/OP/Pach, zn. P/395/2020/OP/Pach (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „Prvostupňové rozhodnutí“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Uvedeného přestupku se podle zmíněných rozhodnutí dopustil z nedbalosti tím, že dne 28. 12. 2019 v 11:44 hodin došlo na silnici č. I/35 v km 91,79 v katastru obce Sadová, 400 m za odbočkou na Dohalice, směr Hořice, k dopravní nehodě tím, že řidič motorového vozidla Škoda Superb, registrační značky xx pan V. S. s přívěsem zn. Vezeko, registrační značky xx, jedoucí ve směru Sadová – Jičín, začal předjíždět před sebou jedoucí nákladní vozidlo Scania, registrační značky xx s návěsem značky Zaslav, registrační značky xx v době, kdy se v protisměru blížilo další nezjištěné nákladní vozidlo a při vracení se zpět do pravého jízdního pruhu, před vozidlo Scania, se nestačil bezpečně zařadit a zachytil pravou zadní částí vozidla Škoda a pravým bokem přívěsu o levou přední část nákladního vozidla Scania. Ke střetu s nezjištěným protijedoucím nákladním vozidlem nedošlo. Alkohol byl na místě dopravní nehody vyloučen přístrojem Dräger. Ke zranění osob nedošlo. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen správní trest v podobě správní pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí obsahu žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
4. **V rámci prvního žalobního bodu žalobce napadal chybné postupy Policie České republiky a správního orgánu I. stupně, které následně vedly k neúplným a nesprávným skutkovým zjištěním** (k těmto žalobce následně přecházel v rámci druhého žalobního bodu). Žalobce uvedl, že Policie ČR v rozporu s § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), neprovedla nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. Policie ČR především nezajistila výpis z digitálního tachografu předjížděného nákladního vozidla Scania a protijedoucího nákladního vozidla.
5. Dalším pochybením Policie ČR bylo neztotožnění a nedohledání řidiče protijedoucího nákladního vozidla. Je i pochybením správního orgánu prvního stupně, že výslech tohoto klíčového svědka nezajistil mnohem dříve, a to i s přihlédnutím k tomu, že byl účastníkem dopravní nehody. Výslech řidiče protijedoucího nákladního vozidla, pana M. Z., provedl správní orgán prvního stupně až dne 20. 8. 2020, tj. přibližně 8 měsíců poté, co se odehrála dopravní nehoda (viz str. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Uplynutí takto dlouhého časového úseku způsobilo značné snížení hodnoty svědecké výpovědi pana Z. Dále nedohledání protijedoucího nákladního vozidla znemožnilo, aby přítomná hlídka Policie ČR zajistila výpis z digitálního tachografu i tohoto protijedoucího nákladního vozidla a také případně údaje z vážní knihy cukrovaru, kam

byl náklad odvezen, neboť je pravděpodobné, že protijedoucí nákladní automobil byl přetížen. Správní orgán I. stupně se s námitkami proti výše uvedenému postupu Policie ČR vypořádal tím způsobem, že odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a konstatováním, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (str. 9 Rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

6. **V rámci druhého žalobního bodu žalobce napadal neúplně a nesprávně zjištěný skutkový stav – to právě v návaznosti na pochybení, která popsal výše.**
7. Hlavní chybou ve skutkových zjištěních je to, že z provedených důkazů správní orgány dospěly k názoru, že žalobce „nesprávně zhodnotil dopravní situaci a přecenil své možnosti při předjíždění ve stoupání s plně naloženým přívěsem a svým jednáním jednoznačně omezil protijedoucího řidiče a ohrozil řidiče předjížděného vozidla“ (str. 8 rozhodnutí odvolacího správního orgánu). Ani správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán nevzaly v potaz námitku žalobce, že předjížděné nákladní vozidlo zrychlovalo. Správní orgán druhého stupně se s touto námitkou vypořádal pouhým konstatováním, že ze zdokumentovaných brzdných stop je zřejmé, že předjížděné nákladní vozidlo brzdilo, tj. nemohlo zrychlovat. Tento argument odvolacího správního orgánu ovšem nedává smysl. V dané situaci nebylo nemožné, aby předjížděný nákladní vůz v době, kdy jej začal žalovaný předjíždět, zrychloval, a poté, co se začal blížit protijedoucí nákladní vůz, začal intenzivně brzdit. Zrychlování ani brzdění se tak mohlo odehrát ve sledu za sebou a navzájem se nevylučuje. Navíc při výpočtu brzdných stop nebylo vzato do úvahy, že k tomuto brzdění došlo ve stoupání, což si vyžaduje podstatnou korekci pro určení faktické rychlosti vozidla před brzděním.
8. Další vadou skutkových zjištění je poukazování na údajný rozpor ve výpovědi žalobce (např. str. 8 rozhodnutí odvolacího správního orgánu), kdy ten měl před policejním orgánem vypovědět, že „viděl na horizontu nákladní vozidlo, ale zhodnotil, že má dostatek času na předjetí, tak začal předjíždět“, které měl následně změnit a dále vypovídat, že „když začal předjíždět, žádné vozidlo na horizontu nebylo a objevilo se teprve, když byl na úrovni kabiny předjíždějícího vozidla.“ Tento rozpor již žalobce vysvětlil v odvolání ze dne 15. 3. 2022, kdy policejní orgán chybně zaznamenal výpověď žalobce. Výpověď žalobce tak, jak je zachycena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) je již správně.
9. Dále udělal správní orgán prvního stupně chybu ve skutkových zjištěních, když důkazní hodnotu případných výpisů z digitálního tachografu předjížděného nákladního vozidla snížil konstatováním, že i kdyby byly výpisy z tachografu předjížděného nákladního vozidla k dispozici, nemělo by to vliv na skutečnost, jakou rychlostí řidič nákladního vozidla jel, jelikož rychlost nebyla naměřena certifikovaným měřícím zařízením Policie ČR. Správní orgán I. stupně přitom neposkytuje žádné vysvětlení, jak k tomuto závěru dospěl, nehledě na to, že tento závěr je chybný. Správnímu orgánu prvního stupně lze částečně přisvědčit, že rychlost zaznamenaná na výpisu z tachografu by neměla důkazní hodnotu v případném přestupkovém řízení, v němž by se projednávalo řízení o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V daném případě však není cílem zjistit přesnou rychlost předjížděného nákladního vozidla, ale to, jestli toto nákladní vozidlo v daném čase jelo konstantní rychlostí či zrychlovalo. Důkazní hodnota není dostatečná pro usvědčení řidiče nákladního vozidla z případného přestupku, avšak je

zcela postačující pro prokázání nevinny žalobce, jelikož pokud by bylo z výpisu z tachografu zjištěno, že předjížděný nákladní vůz zrychloval, jednalo by se bezpochyby o skutečnost, která by ve světle zásady in dubio pro reo svědčila ve prospěch žalobce. Podobně lze přistupovat i k chybějícímu výpisu z tachografu z protijedoucího nákladního vozu.

10. Další vadou ve skutkových zjištěních je hodnocení výpovědi svědka M. Z., řidiče protijedoucího nákladního vozu. Jak je patrné z této žaloby i z rozhodnutí správního orgánu prvního I. i odvolacího správního orgánu, M. Z. byl vyslechnut až 8 měsíců po dopravní nehodě. Jeho schopnost věrohodně a přesně popsat rozhodné skutečnosti se s uplynutím tohoto časového období rapidně snížila vlivem zapomínání.
11. Nesprávné je i vypořádání se správního orgánu prvního stupně s námitkami žalobce ohledně skutkových zjištění (zejména nezajištění výpisů z tachografů). Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí cituje blíže nespecifikovaný názor Ministerstva dopravy České republiky, který má poukazovat na zásadu oficiality v přestupkovém řízení, která znamená, že minimální důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu. Správní orgán I. stupně však se tímto vyjádřením zcela mýlí s podstatou námitek žalobce. Námitky žalobce zde míří primárně na absenci důkazních prostředků v podobě výpisů z tachografů. Zde ale nelze na žalobce přenášet jakékoliv důkazní břemeno, neboť tyto důkazy žalobce nemůže a nikdy nemohl opatřit.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém podle svého názoru dostatečně odůvodnil závěr o důvodnosti uznání žalobce vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Žalovaný ve svém vyjádření opakovaně uvedl, jakým jednáním byl žalobce uznán vinným.
13. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětného přestupku se dopustí i osoba, která při řízení nerespektuje § 17 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu („řidič *nesmí předjíždět, jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet*“) a § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu („řidič *nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích*“). Ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalobce se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo, které hodlal předjet, neboť v protisměru jelo nákladní vozidlo. Žalobce před policejním orgánem vypověděl a podepsal, že viděl na horizontu nákladní vozidlo, ale zhodnotil, že má dostatek času na předjetí, tak začal předjíždět (viz list 2 spisu). Toto své prvotní vyjádření následně před správním orgánem I. stupně změnil a dále vypovídal, že když začal předjíždět, žádné vozidlo na horizontu nebylo a objevilo se teprve, když byl na úrovni kabiny předjížděného vozidla (viz list 36 spisu). Žalovaný má za to, že změna výpovědi nemá vliv na skutečnost, že žalobce svým jednáním omezil řidiče protijedoucího vozidla, který musel brzdit, a jak uvedl sám žalobce v odvolání, zachránil mu tím život. Z tohoto vyplývá i porušení zákona ve smyslu, že se žalobce nemohl bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo, o čemž svědčí střet s tímto vozidlem, kdy se žalobce za každou cenu snažil úkon předjíždění dokončit, místo toho, aby také sám snížil rychlost a zařadil se zpět za předjížděné vozidlo, když shledal, že proti němu, na horizontu, jede nákladní vozidlo. Žalovaný shledal za nedůvodnou námitku žalobce, že

řidič předjížděného vozidla zvyšoval rychlost a bránil mu v předjetí, neboť ze spisové dokumentace a zadokumentovaných brzdných stop je zřejmé, že řidič předjížděného vozidla též brzdil. Toto vyplývá i z výpovědi svědka. Žalobce nesprávně zhodnotil dopravní situaci a přecenil své možnosti při předjíždění ve stoupání s plně naloženým přívěsem a svým jednáním jednoznačně omezil protijedoucího řidiče a ohrozil řidiče předjížděného vozidla.

14. Žalovaný zkoumal, zda správní orgán provedl dokazování v souladu se zákonem a zda závěry, k nimž dospěl, a které vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, mají oporu v provedených důkazech a dospěl k závěru, že správní orgán shromáždil důkazy, které prokazují, že se žalobce dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. Svědek Z. popsal situaci před nehodou a průběh nehody, který je v souladu s dalšími důkazy, které tvoří ucelený důkazní řetězec. Jak svědek ve své svědecké výpovědi, tak i žalobce v úředním záznamu o podání vysvětlení po dopravní nehodě uvedli, že v době zahájení manévru předjíždění se v protisměru již pohybovalo nákladní vozidlo. Ze spisového materiálu vyplynulo, že řidič předjížděného vozidla též brzdil.

IV. Jednání soudu

15. Dne 23. 9. 2022 se ve věci konalo jednání. K tomuto se dostavil žalobce a jeho zástupce. Žalovaný se z nařízeného jednání řádně a včas omluvil. Žalobce setrval na podané žalobě. Zástupce žalobce v zásadě zopakoval klíčové body podané žaloby a opětovně zdůraznil, že obrana žalobce nebyla vyvrácena a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Skutečnost, že žalobce byl na nesprávné straně vozovky, sama o sobě neznamena, že je viníkem nehody. Následně žalobce popsal celou událost (obdobně, jak je uvedeno na začátku podané žaloby). Žalobce nepřednesl žádné důkazní návrhy jdoucí nad rámec obsahu správního spisu a opětovně navrhl zrušit rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

V. Závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím závěrům.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žalobce vinným tím, že porušil povinnost plynoucí z § 17 odst. 5 písm. b) a § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.
18. Vzhledem k námitkám žalobce, které v zásadě napadají skutečnost, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci a nevypořádaly se s obranou (obhajobou) žalobce jakožto obviněného z přestupku, zabýval se krajský soud nejprve tím, zda je rozhodnutí žalovaného, potažmo Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přezkoumatelné.
19. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud zdůrazňuje, že je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

správního orgánu (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.

20. Pro úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
21. Lze shrnout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (či nesrozumitelnost) je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily.
22. Krajský soud na tomto místě dospívá k závěru o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zatížena vadou nepřezkoumatelnosti, neboť tato nedostála požadavkům stran hodnocení důkazů provedených ve správním řízení a náležitého vyvrácení obhajoby žalobce.
23. Pokud jde o dokazování je v nynějším řízení klíčovou zásada materiální pravdy, která je zachycena obecně v § 3 správního řádu a na tuto navazuje zásada vyšetřovací imanentní správnímu (v tomto případě přestupkovému) řízení. Ze zásady materiální pravdy plyne obecný požadavek na zjištění skutkového stavu věci tak, aby zde nebyly důvodné pochybnosti (kvalitativní požadavek) a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí (kvantitativní požadavek). Těmto požadavkům správní orgány obou stupňů nedostály. Krajský soud totiž v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů postrádá vzájemné provázání jednotlivých skutkových zjištění, na které navazuje závěr o skutkovém stavu věci. To vše tak, že je zároveň náležitě vypořádána obhajoba žalobce.
24. V řízení byl vyslechnut jeden svědek, žalobci byl dán opakovaně prostor k vyjádření se ve věci, ve správním spise jsou rovněž protokoly o dopravní nehodě a o proběhlém ústním jednání. Součástí spisu je i fotodokumentace z místa nehody včetně zachycených brzdných stop jednotlivých vozidel. Uvedené a v řízení provedené důkazy je však potřeba hodnotit nejprve každý z nich jednotlivě a následně v jejich vzájemných souvislostech – to vše v návaznosti na obhajobu žalobce, kterou je třeba vyvrátit (pokud má dojít k vyslovení závěru o jeho vině). To se však v projednávané věci nestalo. Správní orgány se nevypořádaly s obhajobou žalobce napadající skutečnost, že jediný v řízení vyslechnutý svědek byl vyslechnut se značnou časovou rezervou po události a žalobce tak napadal věrohodnost jeho výpovědi s ohledem na plynutí času a zapomínání. Stejně tak není vyvrácena obhajoba žalobce, kterou tento tvrdil, že vozidlo, které předjížděl, začalo zrychlovat. To vše v situaci, kdy předjíždět začal v momentu, kdy na horizontu

protijedoucí vozidlo nebylo. Správní orgány totiž poukazovaly na skutečnost, že žalobce nejprve vypověděl, že viděl při zahájení předjíždění na horizontu protijedoucí vozidlo, následně však toto tvrzení změnil. Prvně uváděné tvrzení je však zachyceno na úředním záznamu ze dne 28. 12. 2019, ke kterému správní orgány ve správním řízení ani nemohou přihlížet (k tomu srov. § 137 odst. 4 správního řádu) – přesto na toto opakovaně poukazovaly. Zejména pal žalovaný. Stejně tak, jak je již uvedeno výše, správní orgány obou stupňů nevyvrátily věrohodně obhajobu žalobce stran toho, že předjížděné vozidlo začalo při předjíždění zrychlovat – uvedené mohly hodnotit posouzením brzdných stop (rozebrat, co z jejich zachycení plyne a proč – pouhé konstatování, že předjížděné vozidlo brzdilo - s ohledem na brzdné stopy - není v dané věci dostačující, neboť toto nereaguje na obranu žalobce a tuto nikterak nevyvrací).

25. Na druhou stranu je nutné zmínit, že skutečnost, že na místě nebyly zachyceny záznamy z tachografů vozidel (jak opakovaně namítá žalobce), nemusí být vadou předmětného správního řízení, neboť jejich obstarání jako obligatorního důkazního prostředku zákon neukládá. Nicméně i tak je nutné (s ohledem na důkazy provedené) obhajobu žalobce vyvrátit.
26. Správní orgány uváděly, že není jejich povinností vypořádat každé dílčí tvrzení žalobce. Tento závěr je obecně judikován správními soudy (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013), není ale možné ve správním řízení (nadto přestupkovém) odkazem na uvedené paušálně nevypořádat procesní obranu – obhajobu – žalobce v postavení obviněného.
27. Krajský soud tak v napadených rozhodnutích, jak již bylo opakovaně uvedeno výše, postrádá konstatování správních orgánů, jaká skutková zjištění, z jakých důkazních prostředků byla učiněna, a zda vzájemně tvoří řetězec doplňujících se událostí, jež na sebe logicky navazují a podporují se tak, aby bylo možné učinit závěr o skutkovém stavu věci pro závěr o vině žalobce. To vše za současného vyvrácení jeho obhajoby.
28. Krajský soud na tomto místě nedospívá k závěru o tom, že žalobce spáchal či nespáchal přestupek, který je mu kladen za vinu porušením výše specifikovaných zákonných povinností, je povinností správních orgánů obou stupňů, zejména pak správního orgánu I. stupně o tomto vést dokazování, toto hodnotit ve smyslu všeho výše uvedeného a zároveň vypořádat obhajobu žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené tak krajský soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku a zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dle § 78 odst. 1 a § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že procesně plně úspěšný žalobce má proti žalovanému nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 17 580 Kč. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení představuje dále odměna advokáta dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (3 100 Kč za jeden úkon právní služby) ve výši 10 850 Kč (tj. za 3 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u jednání soudu a jeden půl úkon za účast u vyhlášení rozsudku). Dále náhradu nákladů řízení představuje paušální náhrada hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 4 x 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za celkem čtyři účelně vynaložené výdaje zástupce žalobce, tj. 1 200 Kč. Náklady soudního řízení dále představuje 21 % DPH z odměny a náhrad při základu daně 12 05 v celkové výši 2 530,50 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkově činí částku 17 580 Kč. Výše uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci v souladu s § 64 s. ř. s. a § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. září 2022

JUDr. Martina Kůchlerová Ph.D. v. r.
samosoudkyně